

Kóta 8000 - Žalman, Pavel Lohonka

1. Na samý vrchol pohoří a sil,
stoupal jsem tenkrát úctou shrbený,
a horským tichem duši ohlušil,
tím, kterým mluví led a kameny.
2. Snesl jsem dolů všechny kosti své,
srdce jsem nechal někde nahoře,
mám v sobě smutek řeky divoký,
který se ještě nechce do moře.
- R: Heja heja heja, heja heja heja hej.
heja heja heja, heja heja heja hej.
heja heja heja, heja heja heja hej,
heja heja heja, heja heja hej.
3. A tak se vracím po závěji let,
nemocný touhou ještě jedenkrát,
jak horský orel kroužit naposled,
mám duši starou duši napořád.
4. Tak málo vzduchu, tolik jehel v něm,
rampouchy prstů nelze zadýchat,
do kraje duchů živí vstupujem,
do našich útrob zakousnul se chlad.
- R:
5. Všichni ti mladí, s kterými jsem šel,
mají dech těžký krok za krokem jdou,
a svaly se jim mění na ocel,
jen moje cesty dál už nevedou.
6. Moh' bych se vrátit ještě třicet let,
jak líná řeka plynout do moře,
jenomže lidi dneska naposled,
mám šanci umřít takhle nahoře.
- R:
7. Dotknu se skály čelem tvářemi,
a zavřu oči se vším smířený,
než usnu spánkem, k kterém zdá se mi,
že jsem se změnil v horské kameny.
8. Tak málo vzduchu, tolik jehel v něm,
rampouchy prstů nelze zadýchat,
do kraje duchů živí vstupujem,
do našich útrob zakousnul se chlad.